

РЕШЕНИЕ

№ 2112

гр. Пловдив, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Божидар Ив. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Кърпачев Административно
наказателно дело № 20225330205846 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Обжалван е Електронен фиш серия К, № **4290553**, издаден от ОДМВР-
ПЛОВДИВ, с който на **П. Н. К.** е наложена глоба в размер на **50.00** лева за
нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Жалбоподателят в жалбата и допълнителна молба към нея излага
конкретни съображения за незаконосъобразност на ЕФ и моли за неговата
отмяна. Сочи, че:

- в нарушение на процесуалните правила ЕФ е издаден след **заснемане с мобилна камера**, без да е спазено изискването за **отсъствие на контролен орган и нарушител**;
- мястото на контрол не било обозначено със съответния пътен знак Е24;
- мястото на контрол не било надлежно индивидуализирано в ЕФ;
- ЕФ страдал от липса на реквизити- издател и дата на издаване;
- при определяне на наказуемата скорост не бил отчетен законоустановения толеранс;
- ЕФ бил издаден в нарушение на чл. 39, ал.4 ЗАНН;
- случаят бил маловажен и приложение следвало да намери чл. 28 ЗАНН;
- връчването на ЕФ две години след извършване на нарушението

ограничавало правото на защита на жалбоподателя;

- от доказателствата по делото не се установявало наличието на посочения в ЕФ знак В26.

Моли за отмяна на ЕФ и присъждане на разноски.

С приложено писмено становище по делото въззиваемата страна излага съображения за неоснователност на жалбата и законосъобразност на ЕФ.
Моли за потвърждаване на ЕФ и присъждане на разноски.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

В тази връзка следва да се съобрази, че **в списъка за намерени фишове, изискан по служебна инициатива на съда**, е отразена дата на връчване- **28.08.2022г.**, жалбата е входирана **на 07.09.2022г.**, поради което преклузивния 14-дневен срок се явява спазен.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, по следните съображения:

ПО ФАКТИТЕ И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

Електронният фиш е издаден за това, че на **25.11.2020 г., в 10:36 часа в гр. Стамболийски на бул. „Тракия“ № 19**, при въведено **ограничение на скоростта за населено място от 50 km/h** и отчетен толеранс на измерената скорост от минус 3 km/h в полза на водача, МПС с рег. № ***** се движело с **установена наказуема скорост 67 км/ч и наказуемо превъзпие на скоростта от 17 км/час.**

Собственик на когото е регистриран автомобилът е **П. Н. К.**

Изложената в ЕФ фактическа обстановка се доказва от:

-приложеното по административната преписка **статично изображение**, което съгласно чл. 16, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. е **годно**

доказателствено средство за обстоятелствата свързани с упражнението с АТСС видеоконтрол. Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че според чл. 189, ал.15 ЗДвП изготвеният снимков материал следва **в условията на алтернативност да „записва или заснема“** регистрационния номер на МПС, с което е извършено нарушението. Първата алтернатива е относима към АТСС, които разполагат с вградено разпознаване на номера /ARH CAM S1 и CORDON M2/, докато в случая е налице втората алтернатива, като **на статичното изображение надлежно е заснет регистрационния номер на МПС**, като е налице **пълно съвпадение между заснетия номер и отразения в ЕФ**. Нещо повече **в кадър на всички представени снимки е именно процесния автомобил с рег.№ ******, поради което по делото не възниква абсолютно никакво съмнение, че именно него е следял радара на камерата;

- приложената по делото справка за регистрация на МПС, от която е видно, че **именно П. Н. К. е регистриран собственик на процесното МПС**.

Във връзка с пасивната легитимация на жалбоподателя следва изрично да се посочи, че в чл. 189, ал.4 и 5 ЗДвП е въведена **презумптивна отговорност за собственика на МПС**, който в общия случай следва да понесе отговорност за извършеното с притежаваното от него МПС нарушение на режима на скоростта. В този смисъл **липсва изискване от заснетото с АТСС статично изображение или от видеоклипа да се установява действителния водач**.

Така Решение № 1986/27.10.2021г. на Административен съд Пловдив, XXII касационен състав по а.н.д. № 1750 по описа на съда за 2021 година, Решение № 1988/27.10.2021г. на Административен съд Пловдив, XXII касационен състав, к.а.н.д. № 1969 по описа на съда за 2021 година, Решение № 1834 от 13.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1652 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1469/13 юли 2021 год. XIX състав на Административен съд Пловдив, к.а.н.дело № 1414 по описа за 2021 год., Решение № 510 от 09.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3291 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 338 от 15.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 3044 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 233 от 04.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 3229 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1767 от 14.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1694 / 2020 г. на XXVI състав на

Административен съд – Пловдив, Решение № 1992 от 27.10.2021г. на Административен съд – гр. Пловдив, XXIV касационен състав, к.а.н.д. № 1727 по описа на съда за 2021 г.

Собственикът може да снесе отговорността от себе си по реда на чл. 189, ал.5 ЗДвП **като подаде декларация и посочи кое е действителното лице, което е управлявало МПС**, с прилагане на неговото СУМПС. В този случай издадения на собственика електронен фиш се анулира, като се издава нов на посоченото лице. В обратния случай **отговорността следва да се понесе от собственика, точно както е и процесния случай**.

Така Решение № 1205 от 09.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 721 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2357 от 19.11.2019 г. по к. адм. н. д. № 2694 / 2019 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

Правилно е приложен и чл. 16, ал.5 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г., като при определяне на установената наказуема скорост е **приспаднал именно толеранс от -3 км/час**. В този смисъл следва да се съобрази, че съгласно представения по делото протокол за последваща проверка, **допустимата грешка при отчитане на измерена скорост при пътни условия при скорост до 100 км/час е именно 3 км/час**.

Законосъобразни са и математическите изчисления при приспадане на толеранса. В статичното изображение е отбелязана измерена скорост **70 км/час**. След приспадане на толеранс от 3 км/час се получава скоростта, отразена в ЕФ- 67 км/час.

ПО УСЛОВИЯТА ЗА ЗАКОНОСЪОБРАЗНО ИЗПОЛЗВАНЕ НА АТСС.

Налице са всички кумулативно предвидени в Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. **в редакцията към датата на извършване на нарушението** / след изм. и доп. с ДВ. бр.6 от 16 Януари 2018г/ изисквания за законосъобразност на използването на стационарно техническо средство за видеоконтрол:

-нарушението е установено с автоматизирано техническо средство **TFR1-M**, представляващо мобилна система за видеоконтрол.

- техническото средство е от одобрен тип, което е видно от приложеното по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Действително срокът за одобрен тип е изтекъл на дата 24.02.2020г. В случая обаче следва да намери приложение чл.30 ал.5 от Закона за измерванията/ЗИ/, според който **"Когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип"**. По делото е приложен протокол за последваща проверка № 2-32-20, видно от който **дори след изтичане на одобрения тип, процесното АТСС продължава да му съответства**, поради което законовото изискване следва да се счита за спазено.

Така изрично Решение № 460 /16.03.2022 на Пловдивски Административен Съд, XXI състав, КАНД 2869/2021, Решение № 1765 от 04.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1371 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 994 от 18.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 525 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив Решение № 616 от 29.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3167 / 2020 г. на XX състав на Административен съд - Пловдив Решение № 395 от 19.2.2021г. по Наказателно дело 3104/2020 Административен съд – Пловдив, Решение № 338 от 15.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 3044 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 252 от 08.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 3019 / 2020 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 474 от 05.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3287 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив Решение № 532 от 12.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3362 / 2020 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив.

- техническото средство е **вписано в регистъра на българския институт по метрология под номер 4835**, видно от приложеното по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване;

- техническото средство е **преминало през надлежна метрологична проверка**, което се установява от приетия като доказателство по делото Протокол от проверка № 7-33-20. Във връзка с последващата проверка е спазено и изискването тя да е извършена **в оторизирана лаборатория**, доколкото **надлежното оправомощаване на Лабораторията на МВР е публично достъпно** на сайта на ДАМТН /чрез публикувания Списък на лица, оправомощени за проверка на средства на измерване и на компоненти и допълнителни устройства към тях/, като в т.11 от списъка фигурира именно

Лаборатория към ГД "Национална полиция", където изрично е вписан за предмет и последващи проверки на посочения тип радарен скоростомер.

В този изричен смисъл Решение № 460 /16.03.2022 на Пловдивски Административен Съд, XXI състав, КАНД 2869/2021, Решение № 658 от 08.04.2020 г. по к. адм. н. д. № 3825 / 2019 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 680 от 06.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 208 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

-надлежно съставен и попълнен **е протокол по чл. 10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г., който съдържа всички изискуеми реквизити,** включително и номер на първо и последно статично изображение, които липсват по други дела, като е налице пълно съответствие между посочените в протокола статични изображения и представеното по делото.

Във връзка с нарочното възражение на защитата, следва да се отбележи, че към датата на извършване на нарушението, след предприетите нарочни законодателни изменения (ДВ. бр.6 от 16 Януари 2018г., вече е **отпаднало изискването мястото на контрол да се обозначава със знак Е24 и в средствата за масова информация,** поради което същите не представляват изискване за законосъобразно използване на АТСС.

Така Решение № 460 /16.03.2022 на Пловдивски Административен Съд, XXI състав, КАНД 2869/2021, Решение № 396 от 10.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 3309 / 2021 г. на XX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 392 от 10.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 3200 / 2021 г. на XX състав на Административен съд - Пловдив Решение № 822 от 19.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 188 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 198 от 01.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 3168 / 2020 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив Решение № 1733 от 14.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1423 / 2020 г. на XX състав на Административен съд - Пловдив Решение № 2041 от 12.11.2020 г. по к. адм. н. д. № 2272 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1495 от 10.08.2020 г. по к. адм. н. д. № 1330 / 2020 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1493 от 10.08.2020 г. по к. адм. н. д. № 1440 / 2020 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив.

Отново във връзка с изричните възражения в жалбата за неспазване на

реда на Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. следва да се посочи, съгласно легалната дефиниция за АТСС, дадена в параграф 65 от ДР на ЗДвП, "Автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат:

а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган;

б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Тоест налице са два отделни вида АТСС: 1) стационарни; и 2) мобилни. Мобилните АТСС от своя страна също биват два подвида: 2.1) мобилни-прикрепени към превозно средство и 2.2) мобилни-временно разположени на участък от пътя (преносими, тип триножник).

Изцяло неоснователно е възражението във връзка с издаването на ЕФ чрез използване на мобилно АТСС и без да е спазено изискването за отсъствие на контролен орган и нарушител, доколкото изложените от защитата доводи не държат сметка за последващите ТР 1/2014 на ВАС законодателни изменения.

След приемането на Наредба № 8121з-532/12.05.2015г., забраната за издаване на ЕФ въз основа на заснемане с мобилни камери е отпаднала, доколкото подробно и изчерпателно е уреден на нормативно равнище редът и условията за използването им, като в този смисъл посоченото Тълкувателно решение на ВАС в тази част е изгубило актуалност.

Нещо повече след нарочните изменения в чл. 189, ал.4 ЗДвП с ДВ бр. 54 от 2017г. изискването за отсъствие на контролен орган и нарушител се отнася само за самото издаване ЕФ, но и за процеса на извършване и установяване на нарушението, доколкото правна конструкция, при която нарушителят не участва в дейността по извършване и установяване на нарушението е юридически нон сенс.

Така изрично Решение № 450/15.03.2022 на Административен Съд – Пловдив, XXI к.с., КАНД № 3134/2021, Решение № 319 от 23.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 3123 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд –

Пловдив, Решение № 2186 от 16.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2039 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2160 /12.11.2021 год. на Административен съд – Пловдив, XXVI касационен състав,КАНД № 2286 /2021, Решение № 1938 от 22.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1493 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1307 от 23.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 1211 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1314 от 25.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 1041 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 476 от 05.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 44 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив,Решение № 445 от 02.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3333 / 2020 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1059 от 21.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 737 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1098 от 01.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 2507 / 2020 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1308/ 24.06.2021 год. по дело № 1241 по описа на съда за 2021 г. на Административен съд-Пловдив, Решение № 755 от 12.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 396 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 510 от 09.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3291 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 930 от 10.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 721 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 939 от 12.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 405 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1425 от 09.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 1198 / 2021 г. на XX състав на Административен съд - Пловдив

Поради изложеното **законосъобразността на Еф не се опорочава от обстоятелството, че АТСС е поставено в работен режим с участието на човешки фактор.**

Ноторно известно е, че при използваните понастоящем АТСС (независимо дали са стационарни или мобилни) **ролята на човешкия фактор е само да се постави в действие мобилната камера, като след това процеса по отчитане и заснемане на нарушението и разпознаване на заснетия номер е изцяло автоматизиран, поради което се явяват изцяло ирелевантни за законосъобразността на ЕФ –личността на полицейския служител, който е поставил камерата в действие, неговата квалификация и компетентност.**

Така Решение № 1516 от 16.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 1297 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1938 от 22.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1493 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1425 от 09.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 1198 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1767 от 14.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1694 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1685 от 05.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1698 / 2020 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 342 от 16.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 2740 / 2020 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 338 от 15.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 3044 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 250 от 08.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 2891 / 2020 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя свързано с реквизитите на ЕФ.

В тази връзка следва да се съобразят задължителните указания, дадени с ТР 1/2014г. на ВАС, в което е изяснено, че електронния фиш **се приравнява едновременно към АУАН и НП , но само по отношение на правното му действие** (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), **но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване.** От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, подробно регламентирани в ЗАНН, **са неприложими по отношение на електронния фиш.** Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, които в случая са налице.

Така изрично Решение № 342 от 16.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 2740 / 2020 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2259 от 08.12.2020 г. по к. адм. н. д. № 2438 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 848 от 15.04.2019 г. по к. адм. н. д. № 156 / 2019 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2449 от 26.11.2019 г. по к. адм. н. д. № 3366 / 2019 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив.

В процесния случай **в ЕФ са налице всички изискуеми реквизити по смисъла на чл. 189, ал.4 ЗДвП**, поради което не може да се говори за

каквото и да било процесуален пропуск, доколкото в посочената разпоредба липсва изискване за посочване на издател на ЕФ, различен от съответната териториална структура на МВР и на дата на издаване на ЕФ.

Така изрично Решение № 229 от 04.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 3296 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив Решение № 1493 от 10.08.2020 г. по к. адм. н. д. № 1440 / 2020 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив.

Изцяло голословно е възражението досежно мястото на извършване на нарушението, доколкото противно на възраженията на жалбоподателя, в ЕФ то е индивидуализирано не само с географски координати, но и с точен административен адрес, като той е надлежно посочен и в Протокола по чл. 10 от Наредбата.

Изцяло неоснователно е възражението, свързано със срока на връчване на ЕФ. Видно от изисквания по служебна инициатива на съда списък с намерени фишове- нарушението е извършено на 25.11.2020г. , ЕФ е издаден един месец по-късно на 21.12.2020г. и е връчен на 28.08.2022г.

Доколкото между извършване на нарушението, издаване на ЕФ, връчване на ЕФ и постановяване на решението на съда не е изтекла нито обикновената три годишна преследвателна давност по чл. 80, ал.1, т.5 НК, нито абсолютната давност- 4 години и половина по смисъла на Тълкувателно постановление № 1 от 27/02/2015 на ВКС и ВАС, то не може да се говори за каквото и да било ограничаване правата на наказаното лице.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че в случая не може да намери приложение кратката двугодишна давност по чл. 82 ЗАНН.

Това е така, доколкото НК и ЗАНН уреждат два вида давност:

-преследвателна давност, уредена в чл. 34 ЗАНН и чл. 80 и 81 НК, която ограничава във времево отношение възможността на държавата чрез съответния компетентен орган да реализира с влязъл в сила акт наказателната/административно наказателната отговорност на дадено лице. Преследвателната давност в общия случай започва от деня, в който е довършено престъплението/нарушението- чл. 80, ал.3 НК и тече до реализиране на наказателната/административно наказателната отговорност на деца с влязъл в сила акт. Преследвателната давност бива

два вида- обикновена и абсолютна. Обикновената давност се прекъсва с всяко действие насочено към преследване на нарушителя. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност- чл. 81, ал.2 НК. Абсолютната давност изключва наказателното/административно-наказателното преследване независимо от спирането и прекъсването на обикновената давност-чл. 81, ал.3 НК. В общия случай при наложено наказание глоба на основание чл. 80, ал.1, т.5 НК обикновената преследвателна давност е 3 години, а абсолютната преследвателна давност е 4,5 години (чл. 81, ал.3 НК, вр. чл. 80, ал.1, т.5 НК) . В ЗАНН са уредени и специфични хипотези на обикновената преследвателна давност- чл. 34 ЗАНН, а именно срок за издаване на АУАН (три месеца от откриване на нарушителя, но не по-късно от 1 година от извършване на нарушението) и за издаване на НП (6 месеца от издаване на АУАН);

-изпълнителка давност, уредена в чл. 82 НК и чл. 82 ЗАНН, която ограничава във времево отношение правомощията на държавата да изпълни едно вече наложено с влязъл в сила акт наказание. От гореизложеното е видно, че изпълнителската давност по чл. 82 ЗАНН и чл. 82 НК започва да тече от влизане в сила на съответния акт, с който отговорността на дееца е ангажирана.

В случая, доколкото предмет на разглеждане е невлязъл в сила ЕФ за приложение на двугодишна изпълнителска давност по чл. 82 ЗАНН изобщо не може да се говори.

В смисъл, че две годишната давност по чл. 82 ЗАНН е приложима само за изпълнение на наказания по влезли в сила актове, но не и за висящи производства е и Тълкувателно решение № 2 от 12.04.2017 г. по тълк. д. № 3/2016 г. на Върховен административен съд

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН.

При спазване на изискванията за законосъобразно използване на АТСС, правилно е приложен и материалния закон. Деецът е нарушил общото ограничение на скоростта в населено място, с което е реализирал състава на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

Приложена е и коректната санкционна норма-чл. 182, ал.1, т.2

ЗДвП, доколкото превишение от **17 км/час** в градски условия попада именно в приложното поле на тази норма, като наложената санкция кореспондира с законоустановения размер.

Противно на възраженията в жалбата подробно са описани обективните признаци на нарушението, съгласно правните норми, за което е санкциониран дееца- чл. 21, ал.1 ЗДвП, вр. чл. 182 ЗДвП, от които е видно, че **съставомерната форма на изпълнителното деяние е превишаване на пределно допустимата скорост на движение в населено място**.

Всички относими признаци към посоченото изпълнително деяние са надлежно описани в ЕФ- разрешена скорост, наказуема скорост (получена като от установената скорост на снимковия материал е приспаднат законоустановения толеранс), наказуемо превишение, рег.№ на МПС, с което е допуснато нарушението, регистриран собственик на МПС.

В тази връзка следва да се съобрази и че съгласно чл. 189, ал.4 ЗДвП, ЕФ се издава съгласно образец утвърден от министъра на вътрешните работи, който в случая се явява спазен.

В този изричен смисъл Решение № 930 от 10.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 721 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 791 от 16.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 467 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 791 от 16.04.2021 г. по к. адм. н. д. № 467 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив.

Действително в текста на ЕФ е **допуснатата техническа грешка, като съществува и фразата „въведено ограничение с ПЗ В-26“**.

Съдът намира, че посоченият технически пропуск не се отразява по никакъв начин на правото на защита на наказаното лице, доколкото:

-едно изречение по напред в ЕФ изрично е посочено, че в случая **е приложимо общото ограничение на скоростта 50 км/час, важимо за населено място**;

-след фразата „въведено ограничение с ПЗ В-26“ **липсва посочване на конкретната величина на това мнимо ограничение, въведено с ПЗ В-26**;

-в ЕФ **нарушението правилно е квалифицирано по чл. 21, ал.1 ЗДвП, която норма регулира общото ограничение на скоростта в населено място**, а не специалните ограничения, въведени с ПЗ В-26, в който случай приложимата норма би била чл. 21, ал.2 ЗДвП.

-че приложимо в случая е именно общото ограничение на скоростта в населено място, а не специално такова, въведено с ПЗ В-26 е изрично отбелязано в Протокола по чл. 10 от Наредбата, който съгласно трайната съдебна практика, представлява официален свидетелстващ документ, който удостоверява мястото, времето и начина на извършване на видеоконтрола и спазването на нормативните и техническите изисквания за неговата законосъобразност.

Така Решение № 1995 от 27.10.2021г. на Административен съд – гр. Пловдив, ХХІ касационен състав, к.а.н.д. № 1530 по описа на съда за 2021 г., Решение № 1988/27.10.2021г. на Административен съд Пловдив, ХХІІ касационен състав, к.а.н.д. № 1969 по описа на съда за 2021 година, Решение № 15 от 05.01.2021 г. по к. адм. н. д. № 2895 / 2020 г. на ХХІV състав на Административен съд - Пловдив, решение № 2049 от 13.11.2020 г. по к. адм. н. д. № 2089 / 2020 г. на ХХ състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1945 от 29.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1795 / 2020 г. на ХХІ състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1349 от 23.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 1314 / 2020 г. на ХХІ състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 848 от 15.04.2019 г. по к. адм. н. д. № 156 / 2019 г. на ХІХ състав на Административен съд – Пловдив.

Тоест по делото не възниква абсолютно никакво съмнение нито за съда, нито за нарушителя какви са действителните фактически параметри, за които е наказан, поради което възражението му се явява неоснователно.

Предвид величината на превишението -17 км/час след отчитане на толеранса, което представлява една трета от позволената скорост за населено място-50 км/час- чл. 28 ЗАНН се явява неприложим, доколкото:

- от една страна обществената опасност на извършеното не го позволява;
- а от друга наложената санкция в минимален размер-50 лева не се явява непропорционална на тежестта на извършеното.

ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО ВЪВ ВРЪЗКА С ЧЛ. 39, АЛ.4 ЗАНН

Неоснователно се явява възражението, че издаденият ЕФ противоречи на чл. 39, ал.4 ЗАНН.

Съгласно посочената норма: „За случаи на административни

нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш.“

Използваната формулировка в чл. 39, ал.4 ЗАНН и най-вече изразът „могат да налагат глоби в размер над „необжалваемия минимум“ по ал. 2“ е юридически непрецизна и безкрайно неясна, най-малкото доколкото в чл. 39, ал.2 ЗАНН (във всичките й редакции) никога не се е съдържало правило, че налагани глоби под определен размер принципно не подлежат на обжалване. Подобно правило до обявяването му за противоконституционно с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.) се е съдържало в съвсем различни разпоредби – чл. 59, ал.3 ЗАНН и чл. 189, ал.13 ЗДвП.

Всъщност необжалваемостта на квитанциите по чл. 39, ал.1 ЗАНН и на фишовете по чл. 39, ал.2 ЗАНН произтича не от размера на налаганата глоба, а от волята на наказания субект, който приема както извършеното нарушение, така и размера на наложеното административно наказание. В този смисъл, в чл. 39, ал.3 ЗАНН изрично е посочено, че:

„ ... ако нарушителят оспори нарушението или откаже да плати глобата, за нарушението се съставя акт съгласно разпоредбите на този раздел... “.

Неясната формулировка на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН налага да се тълкува волята на законодателя, която е видна при съобразяване на мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на ЗДвП (със сигнатура 054-01-84 по описа на Народното събрание на РБ), с който в позитивното ни право едновременно са въведени, както института на електронния фиш, така и нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН. В мотивите:

- изрично е посочено, че недостатък на съществуващата нормативна уредба към 2011г. е, че предвижда възможност при административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система контролните органи да използват облекчен ред за санкциониране на дееца чрез фиш, само ако нарушението представлява маловажен случай и размера глобата е до 50 лева;

-констатирано е, че тази нормативна уредба не отговаря на обществената необходимост от ефективна борба с нарушенията на ЗДвП;

-поради, което отново изрично е посочено, че целта на законопроекта е да предвиди възможност овластените за това контролни органи да налагат глоби с фиш над размерите, до които това е било възможно до този момент.

От гореизложените мотиви е видна законодателната воля- нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН да има „овластитителен характер“, тоест да предостави една възможност контролните органи да санкционират нарушителите по опростената процедура (в случая с електронен фиш), дори размера на наложената глоба да надхвърля 50 лева (с каквото правомощия до този момент те не са разполагали). Нормата, обаче по никакъв начин не ограничава възможността ЕФ да се издават и когато се налагат глоби по-малки или равни на 50 лева.

Посочената законодателна воля е кристално видна и при систематично тълкуване на чл. 39, ал.4 ЗАНН с останалите законодателни промени, осъществени със същия законопроект и обнародвани в същия брой на ДВ -бр. 10 от 2011 г..

Така с параграф 10 от ПЗР на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е извършена промяна в чл. 59, ал.3 ЗАНН, като след думата „постановления“ са добавени и думите „и електронните фишове“, като нормата е придобила редакцията:

„Не подлежат на обжалване наказателните постановления и електронните фишове, с които е наложена глоба в размер до 10 лева включително.“

Същевременно с параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е предвидено, че досегашната алинея 5 на чл. 189 ЗДвП става ал.13, като след думата „постановления“ се добавя „и електронни фишове“. Така чл. 189, ал.13 ЗДвП придобива следната редакция:

„Не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв. включително“.

Със същия параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) са създадени нова ал.4 на чл. 189 ЗДвП, в която е дадена общата уредба на електронния фиш и нова ал. 10 на чл. 189 ЗДвП, в която изрично е посочено че влизат в сила електронните фишове, които:

-не подлежат на обжалване;

- не са обжалвани в срока по ал. 8;
- са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда.

Ако волята на законодателя бе, че контролните органи нямат възможност да издават ЕФ на стойност до 50 лева, то **същият нямаше:**

-изрично да посочи в чл. 189, ал.10 ЗДвП, че влизат в сила ЕФ, които на подлежат на обжалване и

- изрично да уточни в чл. 59, ал.3 ЗАНН, че **не подлежат на обжалване ЕФ, с които е наложена глоба до 10 лева включително,** а в чл. 189, ал.13 ЗДвП, че **не подлежат на обжалване ЕФ на стойност до 50 лева включително.**

За пълнота на изложението следва изрично да се посочи, че нормите на чл. 189, ал.13 и на чл. 59, ал.3 ЗАНН не се намират в конфликт помежду си, доколкото:

-чл. 59, ал.3 ЗАНН урежда необжалваемостта в общия случай,

-докато нормата на чл. 189, ал.13 ЗДвП урежда специална необжалваемост само за обществените отношения, свързани със ЗДвП.

Действително и двете норми (чл. 189, ал.13 ЗДвП и чл. 59, ал.3 ЗАНН) към настоящия момент са обявени за противоконституционни с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.), в резултат от което чл. 59, ал.3 ЗАНН е и отменена.

Посоченото, обаче не отменя факта, че:

- **двете норми са били действащо право една година след приемане на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН**

- в тях са внесени гореизложените **промени със същия ЗИД на ЗДвП, с който е приет чл. 39, ал. 4 ЗАНН,** които са категорично свидетелство за **волята на законодателя контролните органи да могат да издават ЕФ на стойност 50 лева или 10 лева.**

Действително със същия ЗИД на ЗДвП е приета и **новелата на чл. 85а ЗАНН,** която (колкото и нелогично да звучи) обявява, че **ЗАНН се явява специален закон спрямо ЗДвП** в материята досежно електронните фишове. Същата обаче не представлява пречка за издаване на ЕФ на стойност равна

или по-малка от 50 лева, доколкото предвид разтълкуваната действителна воля на законодателя **в чл. 39, ал.4 ЗАНН подобна забрана не се съдържа.**

Налице е и още едно самостоятелно основание чл. 85а ЗАНН да не препятства налагането на глоби на стойност 50 лева или по-ниска с ЕФ. Това е така, доколкото със параграф § 36 на ЗИД на ЗДВП (ДВ, бр. 101 от 2016 г., **в сила от 21.01.2017 г.**) в чл. 189, ал.14 ЗДВП е внесено изменение, като след думата „постановления“ се добавя „и фишове“, като нормата придобива следната редакция:

„За неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и фишове и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания“.

Че под фишове по смисъла на чл. 189, ал.14 ЗДВП се има предвид именно „електронните фишове“ е видно от систематичното място на посочената алинея –в чл. 189 ЗДВП, който урежда електронните фишове, за разлика от чл. 186 ЗДВП, който урежда обикновените фишове.

От изричния текст на чл. 189, ал.14 ЗДВП е видно, че **по нарочната законодателна воля след бр.101 на ДВ от 2016г. досежно** материята на издаването, обжалваемостта и съдържанието на **ЕФ- ЗДВП е специален закон спрямо ЗАНН.**

Нормата на чл. 189, ал.14 ЗДВП в актуалната **редакция е по-нов закон от чл. 85а ЗАНН,** уреждащ същия кръг обществени отношения, поради което следва да се приеме, **че мълчаливо я дерогира.**

В този смисъл, след измененията на чл. 189, ал.14 ЗДВП, не съществува съмнение:

-че **ЗДВП се явява специален закон спрямо ЗАНН** досежно материята на ЕФ;

-забрана за издаване на ЕФ на стойност до 50 лева не произтича нито от чл. 39, ал.4 ЗАНН, нито от **специалния закон –ЗДВП, който в нито една своя разпоредба не ограничава възможността да се издават ЕФ в зависимост от размера на налаганата глоба.**

Поради изложеното следва да се приеме, че в позитивното ни право съществуват само две пречки за издаване на ЕФ:

-ако за даденото нарушение е предвидено и **наказание лишаване от**

права- чл. 189, ал.4 ЗДвП;

- ако мобилното АТСС се намира в патрулен автомобил, който е в режим на движение- чл. 11, ал.2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г.

В процесния случай нито една от тези две пречки не е налице.

Не може да бъде аргумент за налична забрана за налагане на глоби в размер до 50 лева с ЕФ и потенциалната възможност при съставяне на АУАН, наказващия орган да приложи чл. 28 ЗАНН и да не издаде НП.

В тази връзка следва да се отбележи, че видно от дадените както в т.4 от ДР на ЗАНН, така и в чл. 93, т.9 от НК легални дефиниции- величината на превишението на скоростта (с която е свързан конкретния размер на глобата) не е единственото определящо обстоятелство, което дефинира случая като маловажен. Това е така, доколкото за преценката следва да се съобразят цял набор от други обстоятелства относими към деянието и дееца, въз основа на които да се направи извод, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения с тази правна квалификация.

С оглед гореизложеното е изцяло възможно:

-и при превишение на скоростта, което обуславя глоба в размер на 50 лева, с оглед други налични отегчаващи обстоятелства случаят да не е маловажен;

- обратно, при много по-голямо превишение на разрешената скорост, с оглед разкритите смекчаващи обстоятелства случаят да е маловажен.

В този изричен смисъл са задължителните указания на Тълкувателно решение № 23 от 21.IV.1981 г. по н. д. № 12/81 г., ОСНК и т.7 от Постановление № 6 от 26.04.1971 г. по н. д. № 3/1971 г., Пленум на ВС.

Предвид особеностите на ЕФ, който съчетава в себе си функциите, както на АУАН, така и НП (независимо от стойността на наложената глоба), жалбоподателят ще получи възможност да се позове на чл. 28 ЗАНН пред съда, по реда на обжалване на ЕФ, като по този начин правата му не се ограничават по никакъв начин, доколкото съдебната е централната фаза на процеса / чл. 7 НПК/.

Още повече, че предвид последните изменения на ЗАНН и ЗДвП (чл. 29 ЗАНН и чл. 189з ЗДвП) посочените разсъждения се явяват изцяло

хипотетични, доколкото приложението на чл. 28 ЗАНН е изключено при нарушения на ЗДвП.

На настоящия състав е служебно известна установената през 2021 практика на Административен съд Пловдив приемаща, че глоби в размер равен или по-малък от 50 лв. не могат да се налагат.

В този смисъл Решение № 62 от 14.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 2896 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2549 от 20.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2732 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2429 от 09.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2292 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 239 от 04.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 2561 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1324/ 25.06.2021 г. по КАНД № 1418/2021 година на Административен съд-Пловдив, Решение № 1831 от 21.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1789 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 986 от 14.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 668 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив и др.

С тази практика бяха съобразени и произнасянията на настоящия състав.

Посочената практика обаче, по съображения сходни с изложените от настоящия състав, понастоящем е изоставена, видно от най-актуалната практика на Административен съд Пловдив.

В смисъл, че не съществува законова пречка да се издават ЕФ за глоба в размер на 50 лева са Решение № 1613 от 26.09.2022 г. по к. адм. н. д. № 2035 / 2022 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1842/ 24.10.2022 год.на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ, XX състав, КАНД № 2037 по описа за 2022 г.,Решение № 1399/19.07.2022 год. ,Административен съд – Пловдив, XX касационен състав, по АНД № 1353 по описа за 2022, Решение № 1281/01 юли 2022 год., АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXIII-ти касационен състав, КАНД № 1278/2022година, Решение № 713/ 20 април 2022 год. на Пловдивският Административен Съд, XXIII-ти състав, КАНД №384/ 2022г., Решение № 382/9.3.2022г. на Административен съд Пловдив, XXVI касационен състав по КАНД № 3244 по описа на съда за 2021г., Решение №

404 от 10.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 3246 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2120 от 10.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2219 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2567 от 22.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2948 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

От настоящия състав се споделят изцяло и съображенията, изложени в **двете решения от март 2022 на Административен съд Пловдив**, че **няма законодателен резон**:

-контролните органи да могат да използват облекчения ред за санкциониране на нарушителите с ЕФ при по-сериозни нарушения, при които санкциите могат да надхвърлят и 700 лева;

- **но да бъдат обвързани да използват по-сложната и тромава процедура на съставяне на АУАН и НП при нарушения, с много по-ниска степен на обществена опасност**, които се санкционират с глоба до 50 лева, още повече предвид изложените вече съображения за приложението на чл. 28 ЗАНН и действителната законодателна воля, вложена в чл. 39, ал.4 ЗАНН.

В същия смисъл, **че няма пречки да се налагат глоби на стойност 50 лева с ЕФ е най-актуалната практика на Административните съдилища от абсолютно всички административни райони в страната**.

Така Решение от 15.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 1173 / 2021 г. на Административен съд - Хасково, Решение № 25 от 10.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 155 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Ямбол, Решение № 12 от 21.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 482 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Стара Загора, Решение № 693 от 30.09.2021 г. по к. адм. н. д. № 835 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 536 от 02.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 446 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 46 от 14.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 358 / 2021 г. на Административен съд - Кюстендил, Решение № 93 от 04.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 698 / 2021 г. на III състав на Административен съд - Враца, Решение от 28.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 108 / 2021 г. на Административен съд - Силистра, Решение № 12 от 22.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 183 / 2021 г. на Административен съд - Ловеч, Решение № 129 от 07.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 40 / 2022 г. на XIX състав на Административен съд - Бургас, Решение № 10 от 03.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 243 / 2021 г. на Административен съд -

Видин, Решение № 1655 от 10.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 1943 / 2021 г. на ХХІ състав на Административен съд - Варна, Решение от 08.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 269 / 2021 г. на V състав на Административен съд - Русе, Решение от 11.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 114 / 2021 г. на Административен съд – Габрово.

С особено значение е Решение № 75/ 13.05.2022г. на Великотърновският административен съд, II-ри касационен състав, по КАНД 10059/ 2022 година, в което изрично е отбелязано, че е очевидно, че възражения за недопустимост на ЕФ за 50 лева намират почва само на територията на административен район Пловдив, но не и в останалата част от страната.

При този изход на спора ЕФ следва да се потвърди.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора на основание чл. 63, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП право на разноски има въззиваемата страна. Съдът като съобрази предмета на делото и неговата фактическа и правна сложност, както и начинът на участие на въззиваемата страна чрез писмено становище, намира, че справедливият размерът, който следва да се присъди възлиза на 80 лв.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, I н. с.,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № **4290553**, издаден от ОДМВР- ПЛОВДИВ, с който на **П. Н. К.** е наложена глоба в размер на **50.00** лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА П. Н. К., ЕГН ***** да заплати в полза на ОДМВР- Пловдив сумата от **80** лева, представляваща съдебни разноски пред Районен съд- Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за

постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____